

Svmma Juris Canonici

Comprehensa Tribus Partibus In Qva Distincte Et Svccincte Explicantur,
quæ ad personas, negotia, & iudicia Ecclesiastica ex Canonum præscripto,
pertinent

Sive Antinomia Ivris Pontificii Et Cæsarei - per CCL. Differentias plurium
Doctorum auctoritate probatas, singulari studio in certas classes reducta,
discussa, & explicata

Strein, Johann

Coloniæ Agrippinæ, 1658

CXVII. Differentia 8. Iure civili ad præscribendum bona fides ab initio
tantùm requiritur:

[urn:nbn:de:hbz:466:1-61864](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-61864)

Iure civili ad prescribendum bona fides ab initio tantum requiritur: l. vn. C. de uicup. transform. At jure Canonico bona fides continua necessaria est, c. Quoniam omne, c. Vigilanti, c. Diligenti, c. Venienti, de prescript. Bart. 152. Canil. 17.

I. **D**efectum juris & moris antiqui in prescribendo corrigere volens Justinianus in *l. cit.* constituit, ut prescribenti sufficiat bona fides, quam initio habuit, & possessio continueretur in successore, ac connumeretur etiam tempus antecessoris. Idem *l. 48. ff. de acquir. rer. dominio* reperitur Ubi Gloss. Grottofredi: Ut fructus meos faciam, continua bona fides esse debet; ut auccipiam, sufficit ab initio bonam fidem habuisse. Idem usu receptum apud Saxones esse testatur *Wesinbecius l. 41. ff. tit. 3. n. 11*

II. Contrarium à Concilio Lateran. generalis IV. definitum *c. 41.* legimus: Nulla valet absque bona fide prescriptio tam Canonica, quam civilis, cum sit generaliter omni constitutioni, atque consuetudini derogandum, quæ absque mortali peccato non potest observari. Unde oportet, ut, qui prescribit, in nulla temporis parte rei habeat conscientiam alienæ. Et huic juri non autem civili insistendum est, quia de peccato vitando & salvanda anima agitur. Atque ita communiter receptum esse videtur, ut

neque statuto, nec lege aliquâ contrarium induci possit. *Idem in l. Non duntaxat, C. de leg. Bart. in l. Omnes populi n. 22. ff. de iust. & iure, Alexand. Consil. 185. n. 7. Vol. 2.* Nam talia statuta propter conscientiam rei alienæ peccata nutunt, & merito reprobantur. Optime Greg. Tholos. *l. 40. c. 8. n. 4.* Existimo verissimum esse in foro conscientie semper possessorem, qui novit se aliena tenere, ad restitutionem teneri; neque dimitti peccatum, nisi restituatur ablatum. *c. Peccatum, de R. I. in 6* Neque ulucipio, quæ bonâ fide introducta est, totum peccandi præsidium impiis esse debet: & quæ ignorantibus peccata non ascribuntur, scientibus & impiis non debent esse excusationi; neque impiis pro puritate tempus præteritum debet, neque lex aut statutum de eo quod ad peccatum inducit. *V. Na.*

7 arr. c. 23. n. 40. Gaill. l. 2.

obf. 18. n. 8. & 9. Soto l. 4.

q. 5. arr. 4. Ioanni. de

la Cruz præcepto

VII. art. 6.

* *